

Το Αργεντίνικο τανγκό της φλόγας

Της

Κλεοπάτρας

Κάτση

Μόλις έδυσε ο ήλιος και εκείνη είναι καθισμένη στο καθιστικό της. Αποφάσισε να κοιτάξει για τελευταία φορά έξω από το παράθυρο της, την στιγμή που ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας. Ήταν εκείνος.

“ Βγάλε αυτά τα ρούχα και βάλε το κόκκινο μακρύ σου φόρεμα” της είπε σαν να την προστάζει. Η γυναίκα δεν έχασε χρόνο και πήγε αμέσως να αλλάξει την φορεσιά της.

Εκείνος φορούσε ένα μαύρο κοστούμι, από μέσα λευκό πουκάμισο και κόκκινη γραβάτα. Ήταν αρκετά γοητευτικός άντρας, είχε μάτια με ασυνήθιστο πράσινο χρώμα, όπως όταν ακτινοβολεί ο ήλιος στο ποτήρι με το λικέρ της μέντας, αδρό πρόσωπο, μικρή μύτη και ψηλό ανάστημα.

Εκείνη βγήκε από το δωμάτιο της, μεταμορφωμένη. Έβγαλε την φόρμα της και φόρεσε ένα μακρύ φόρεμα κολλητό στο σώμα της, μάζεψε τα μαλλιά της και έβαλε τα καλά της παπούτσια. Θα έλεγε κανείς ότι μεταμορφώθηκε σε λίγα μόλις λεπτά, τώρα έμοιαζε με μια θρυλική γυναίκα, ενώ πριν με μία συνηθισμένη. Ήταν αρκετά όμορφη γυναίκα, με διεισδυτικά μάτια και ίσια μύτη, ίσως λίγο κοντή, αλλά αυτό το ήξερε μόνο όποιος την έβλεπε δίχως τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της.

Την έπιασε λοιπόν από το χέρι και την τράβηξε κοντά του, έβαλε την μουσική να παίζει, αν και συνειδητοποίησε ότι δεν χρειαζόταν, διότι εκείνοι χόρευαν στους ρυθμούς των παλμών της καρδιάς τους. Ήταν το δικό τους Αργεντίνικο τανγκό.

Το βλέμμα της καρφώθηκε στα μάτια του, όπως τότε, την τελευταία φορά που τον αντίκρισε. Τότε που πήρε την απόφαση να τον βγάλει από την ζωή της, για το δικό του καλό.

Τώρα η ώρα είναι περασμένη τρεις και τα ουρλιαχτά της, είναι τα μόνα που ακούγονται. Ξύπνησε γι' άλλη μία φορά ιδρωμένη και τρομαγμένη. Κοίταξε δίπλα της, αλλά ήταν μόνη της και πάλι. Άλλος ένας εφιάλτης συννέφιασε τον ύπνο της, άλλο ένα βράδυ δεν θα τολμήσει να κλείσει ξανά τα μάτια της και θα ακούσει τον εαυτό της να της κάνει την ίδια ερώτηση “ πόσο θα αντέξω ακόμα”.

Έβγαλε από πάνω της το μουσκεμένο της σεντόνι και σηκώθηκε από το διπλό κρεβάτι. Άναψε

όλα τα φώτα γύρω της και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπο της, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και παρατήρησε με επιμονή την κάθε λεπτομέρεια πάνω της.

Ενιωθε να χορεύουν αργεντίνικο τανγκό οι φωτιές που την έκαιγαν κάθε βράδυ.

Ένα τανγκό όπως εκείνο, που κάποτε εκείνη χόρευε, με τόση ευχαρίστηση, σε αντίθεση με τώρα που νιώθει την φλόγα του να την καίει όλο και πιο πολύ, κάθε βράδυ που περνάει.

Βγήκε έξω στο μεγάλο μπαλκόνι και άρχισε να αναζητά τον εαυτό της, μέσα στο πυκνό σκοτάδι, μάταια όμως.

Στ' αυτιά της δύο μήνες τώρα ακούγεται μόνο η φωνή του γιατρού της, να της λέει την ίδια φράση, κάθε φορά όλο και πιο έντονα "έχεις ακόμα τέσσερις μήνες". Τέσσερις μήνες και ένας νέος γολγοθάς άρχισε.

Νόμιζε πως χανόταν από την μια μέρα στην άλλη.

Κάθε της εφιάλτης έχει την ίδια μορφή, στην αρχή χορεύει το Αργεντίνικο τανγκό, που χόρευε για πρώτη φορά με τον πρώην αγαπημένο της, όταν εκείνος φεύγει όμως, εμφανίζεται ένα μεγάλο δωμάτιο, ένα δωμάτιο που δεν έχει αρχή και τέλος, αλλά στην μέση είναι πάντα εκείνη, μόνη της, προσπαθεί να μιλήσει μάταια όμως, δεν μπορεί, προσπαθεί να φύγει αλλά δεν υπάρχει έξοδος ούτε και είσοδος, προσπαθεί να φωνάξει βοήθεια αλλά δεν βγαίνει η φωνή της.

Και το μόνο που ακούγεται είναι μια φωνή που φωνάζει δυνατά "τέσσερις μήνες".

Τέσσερις μήνες, ένα ακόμα καλοκαίρι και η μικρή αρχή του Φθινοπώρου.

Θα αντικρίσει για τελευταία της φορά την θέα της θάλασσας που πάντα λάτρευε, θα νιώσει για τελευταία φορά τις ακτίνες του ήλιου να ζεσταίνουν το αδύναμο κορμί της, θα ακούσει για τελευταία φορά τις φωνές των παιδιών, την ώρα που σχολάνε και θα είναι η τελευταία φορά που θα δει την τριανταφυλλιά της να μαραίνεται, μόνο που αυτή την φορά, δεν θα μαραθεί μόνο αυτή.

Και να λοιπόν που τόσα όνειρα έμειναν απραγματοποίητα και έσβησαν με το πέρασμα του χρόνου και μαζί με τα όνειρα, έσβησε και η χαρά της.

Έχασε τον εαυτό της.

Ποτέ κανείς δεν κατάλαβε τον λόγο, ήθελε να το περάσει μόνη της, δεν άντεχε να την λυπούνται, ήταν από τα χαρακτηριστικά που από μικρή μισούσε.

Πάντα κυκλοφορούσε με το πιο πλατύ της χαμόγελο και όταν κάποιος υποψιαζόταν και την ρωτούσε τι είχε, η απάντηση της ήταν πάντα η ίδια "είμαι πολύ καλά, ευχαριστώ" και έτσι κανένας δεν έδινε περισσότερη έμφαση.

Την ενδιέφερε να δείξει αυτό που εκείνη είχε επιλέξει και όχι το πως στην πραγματικότητα ήταν.

Ενιωθε τον θάνατο να την φοβίζει όλο και πιο πολύ, μα πλέον αντιμιλούσε στον Θεό "όχι σήμερα θέλω να ζήσω ακόμα μία μέρα, μη με πάρεις απόψε, θέλω να δω για τελευταία φορά τον ήλιο να δύει" αυτή ήταν πάντα η δικαιολογία της.

Ηθελε να χορέψει για τελευταία φορά το δικό της Αργεντίνικο τανγκό και όχι αυτό που κάθε βράδυ βλέπει στους εφιάλτες της.

Αυτό το τανγκό δεν ήταν δικό της, ήταν αυτοί οι δύο χορευτές, η ντάμα η οποία είχε το όνομα Ζωή και ο καβαλιέρος που λεγόταν Θάνατος και όπως εκείνη γνώριζε, πάντα η ντάμα αφήνεται στα χέρια του καβαλιέρου της, εκείνος θα ορίσει την δική της μοίρα και θα χαράξει την πορεία της.

Διέκοψε τις σκέψεις της το χτύπημα της πόρτας.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι της για ν' ανοίξει και ναι!

Όπως το περίμενε, ήταν εκείνος, όχι όμως στο όνειρο της, αυτή τη φορά διέσχισε στ' αλήθεια το κατώφλι του σπιτιού της.

Έτρεξε να βάλλει για τελευταία της ίσως φορά το αγαπημένο της κόκκινο φόρεμα και τυλίχτηκε στα χέρια του καβαλιέρου της.

Τότε άρχισαν να χορεύουν δίχως σταματημό το δικό τους Αργεντίνικο τανγκό της φλόγας.

Μέχρι που έπαψε να ακούγεται η μουσική, η μουσική της καρδιάς της.

Έτσι έκλεισαν τα μάτια της και αποκοιμήθηκε ευτυχισμένη, αφού πραγματοποιήθηκε και η τελευταία της επιθυμία.

http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/08/blog-post_31.html?spref=fb